

ЗАКОН за противодействие на тероризма

Обн., ДВ, бр. 103 от 27.12.2016 г.

Глава първа ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Чл. 1. (1) Този закон урежда противодействието на тероризма.

(2) Противодействието на тероризма е всеобхватна, общонационална дейност с единно ръководство, планиране, финансово и ресурсно осигуряване и децентрализирано изпълнение при постоянна и ефективна координация между държавни и местни органи и структури с цел:

1. защита на правата на гражданите, юридическите лица, държавата и обществото от тероризъм;
2. превенция чрез установяване и отстраняване на причините и условията, способстващи извършването на тероризъм;
3. разработване на механизми и индикатори за идентифициране, наблюдение и оценка на рисковете и предотвратяване на вредните последици от тероризъм.

Чл. 2. Основните принципи при противодействието на тероризма са:

1. спазване на Конституцията, законите и международните договори, по които Република България е страна, както и правото на Европейския съюз;
2. зачитане и гарантиране правата на човека и основните свободи;
3. предимство на спасяването на човешкия живот и здраве пред останалите дейности;
4. сътрудничество с гражданите и техните организации;
5. откритост и прозрачност при провеждането на политиките за противодействие на тероризма;
6. централизирано управление и контрол на дейността за противодействие на тероризма;
7. своевременен обмен на информация по компетентност между държавните и местните органи и администрации;
8. съгласувано провеждане на дейностите за противодействие на тероризма.

Чл. 3. Мерките и ограниченията по този закон се прилагат в степента, която е необходима за постигане

на целите им.

Чл. 4. За неуредените с този закон случаи се прилага Законът за защита при бедствия.

Глава втора

ОРГАНИ И СТРУКТУРИ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА ТЕРОРИЗМА

Чл. 5. (1) Държавните и местните органи и структури осъществяват противодействието на тероризма чрез изпълнение на възложените им с този закон и с други нормативни актове функции и задачи.

(2) Органите и структурите по ал. 1 си взаимодействат и обменят информация при спазване на действащото законодателство.

(3) Органите и структурите по ал. 1 си сътрудничат с компетентните органи на други държави и международни организации с цел противодействие на тероризма в съответствие с международните договори, по които Република България е страна.

Чл. 6. Министерският съвет:

1. осъществява общо ръководство на дейността по противодействието на тероризма;
2. приема Стратегия за противодействие на радикализацията и тероризма и планове за изпълнението ѝ;
3. приема Национален план за противодействие на тероризма.

Чл. 7. (1) При изпълнение на дейностите по чл. 6 Министерският съвет се подпомага от Съвета по сигурността.

(2) Секретариатът на Съвета по сигурността поддържа информация за наличието и актуалното състояние на плановете за противодействие на тероризма, изготвени от държавни и местни органи.

Чл. 8. (1) Националният контртерористичен център, разположен в Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), предоставя информация в непрекъснат денонощен режим на компетентните органи и структури, необходима за предотвратяване и пресичане на заплахи от тероризъм.

(2) Националният контртерористичен център извършва анализ и оценка на терористичната заплаха за конкретни обекти и лица на национално, областно и общинско ниво въз основа на получената информация и чрез председателя на ДАНС предлага на министъра на вътрешните работи определянето на нивото на заплахата и въвеждане на степен на готовност.

Чл. 9. (1) Въоръжените сили на Република България участват в противодействието на тероризма и в преодоляване на последиците от тероризъм в съответствие с плановете за противодействие на тероризма и този закон.

(2) Военнослужещите от въоръжените сили имат право, при условията и по реда на този закон, да

извършват проверки за установяване на самоличността на лица, да задържат лица, да извършват обиск, да проверяват лични вещи и превозни средства, да извършват проверки в помещения без съгласието на собственика или обитателя или в тяхно отсъствие, да използват физическа сила и помощни средства, да използват оръжие.

(3) За изпълнение на правомощията по ал. 2 военнослужещите от въоръжените сили преминават обучение.

(4) Правилата за използване на физическа сила, помощни средства и оръжие при изпълнението на задачите по ал. 1, както и редът за извършване на проверките по чл. 10 се определят с акт на министъра на отбраната по предложение на началника на отбраната.

Чл. 10. (1) Военнослужещите от въоръжените сили имат право да извършват проверки за установяване самоличността на лице:

1. за което има данни, че е свързано с подготовката или извършването на терористичен акт;
2. на контролен пункт;
3. при осъществяване на охрана на стратегически обекти или обекти на критичната инфраструктура.

(2) Установяването на самоличността се извършва чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни.

Чл. 11. (1) Военнослужещите от въоръжените сили имат право да задържат лице до пристигане на органите на Министерството на вътрешните работи (МВР):

1. за което има данни, че е свързано с подготовката или извършването на терористичен акт;
2. което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на държавен орган да изпълни задължението си по служба;
3. което с поведението си нарушава обществения ред или излага живота си или живота на други лица на явна опасност;
4. при невъзможност да се установи самоличността му по реда на чл. 10, ал. 2.

(2) При упражняване на правомощието по ал. 1 военнослужещите от въоръжените сили незабавно уведомяват органите на МВР и им предават лицето в момента на пристигането им.

(3) При предаване на задържаното лице се съставя протокол в два екземпляра за приемащия и предаващия, който съдържа:

1. дата, час и място на съставяне на протокола;

2. собствено, бащино и фамилно име и длъжност на съставителя, и на органа на МВР, приемащ задържаното лице;

3. дата, час и място на задържането;

4. описание на обстоятелствата, при които е било задържано лицето;

5. данни за самоличността на задържаното лице (в случай че са установени): собственото, бащиното и фамилното име, единен граждански номер, постоянен или настоящ адрес, а за чужденците – имена на кирилица или на латиница, гражданство, дата на раждане, адрес, лична карта/паспорт;

6. обясненията или възраженията на задържаното лице, ако е направило такива;

7. собствено, бащино и фамилно име на свидетелите (ако има такива), ЕГН, постоянен или настоящ адрес и техните писмени показания;

8. опис на вещите на задържаното лице;

9. подписите на органите по т. 2.

(4) Преди предаването на лицето и съставянето на протокола по преценка на полицейските органи или по искане на задържаното лице се извършва медицински преглед.

Чл. 12. (1) Военнослужещите от въоръжените сили имат право да извършват личен обиск, да проверяват личните вещи, багаж, както и да извършват проверка на превозни средства, кораби, въздухоплавателни средства, контейнери и на вещите, превозвани в тях, на:

1. задържано лице по чл. 11;

2. лице, за което съществуват данни, че носи опасни или забранени за притежаване предмети, или че у него се намират вещи, които са свързани с подготовката или извършването на терористичния акт.

(2) Личен обиск може да се извърши само от лице, което принадлежи към пола на обискирания.

(3) За всички случаи на извършен личен обиск или на проверка по ал. 1 се съставя протокол и се уведомява съответният полицейски орган.

(4) В протокола се отразяват:

1. датата, час и мястото на обиска или проверката;

2. собствено, бащино и фамилно име и длъжност на съставителя, извършил обиска или проверката;

3. данни за самоличността на обискираното лице; вещите, които са проверени, описани по вид, състояние и място, където са намерени; при проверка на превозни средства се посочват регистрационен номер, марка, модел и други идентификационни данни;

4. данните за самоличността на свидетеля и на съответното лице, чиито вещи или превозни средства са обект на проверката;

5. подписи на съставителя, свидетеля и на съответното лице, на което се предоставя екземпляр от него.

Чл. 13. (1) Военнослужещите от въоръжените сили имат право да извършват проверки в помещения без съгласието на собственика или обитателя или в тяхно отсъствие само когато:

1. следва да се предотврати непосредствено предстоящ или започнал терористичен акт;

2. са налице данни, че в помещението се укрива лице, свързано с подготовката или извършването на терористичен акт;

3. е необходимо оказване на неотложна помощ на лица, чийто живот, здраве или лична свобода се намира в опасност или са налице други случаи на крайна необходимост.

(2) За всички случаи на извършени проверки по ал. 1 се съставя протокол и се уведомява съответният полицейски орган.

(3) В протокола се отразяват:

1. датата, час и мястото на проверката;

2. собствено, бащино и фамилно име и длъжност на съставителя, извършил проверката;

3. данни за самоличността на свидетеля и на собственика или обитателя на помещението (в случай че са установени);

4. описание на обстоятелствата, обект на проверката;

5. подписи на съставителя, свидетеля и на съответното лице, собственик или обитател на помещението, на което се предоставя екземпляр от него.

Чл. 14. (1) Военнослужещите от въоръжените сили имат право да използват физическа сила и помощни средства само когато това е абсолютно необходимо при:

1. противодействие или отказ да се изпълни законно разпореждане;
2. задържане на лице, в случаите предвидени в този закон, което не се подчинява или оказва съпротива;
3. опит на лице да избяга, да посегне на своя живот или на живота и здравето на други лица;
4. оказване съдействие на други държавни органи или длъжностни лица, на които противозаконно се пречи да изпълняват задълженията си;
5. нападения срещу граждани и органи;
6. освобождаване на заложници;
7. нападения на сгради, помещения, съоръжения и транспортни средства;
8. вземане на мерки за осигуряване на лична безопасност при задържане на лице.

(2) Помощни средства са: белезници, каучукови, пластмасови, щурмови, електрошокови палки и прибори; химически вещества, утвърдени от министъра на здравеопазването; служебни кучета; халосни патрони, патрони с гумени, пластмасови и шокови куршуми; устройства за принудително спиране на превозни средства; устройства за отваряне на помещения, светлинни и звукови устройства с отвличащо въздействие; бронирани машини.

(3) В случаите по ал. 1 военнослужещите използват само абсолютно необходимата сила.

(4) При използването на физическа сила и помощни средства военнослужещите вземат всички мерки за опазване живота и здравето на лицата, срещу които са насочени.

(5) Използването на физическа сила и помощни средства се преустановява незабавно след постигане на законната му цел.

Чл. 15. (1) Военнослужещите от въоръжените сили като крайна мярка имат право да използват служебно оръжие и бойни средства:

1. при въоръжено нападение или заплаха с огнестрелно оръжие;
2. при освобождаване на заложници и отвлечени лица;
3. при неизбежна отбрана;

4. след предупреждение при задържане на лице, извършващо или извършило терористичен акт, ако то оказва съпротива или се опитва да избяга;

5. след предупреждение за предотвратяване бягство на лице, задържано по съответния ред за извършен терористичен акт.

(2) При използване на оръжие военнослужещите вземат всички мерки за опазване живота на лицето, срещу което е насочено, и са длъжни да не застрашават живота и здравето на други лица.

Чл. 16. Държавните и местните органи и структури в рамките на своята компетентност:

1. участват в разработването на Националния план за противодействие на тероризма;

2. поддържат в готовност сили и средства и осигуряват участието на ръководените от тях органи и структури в съответствие с Националния план за противодействие на тероризма;

3. взаимодействат помежду си;

4. осъществяват сътрудничество с юридически лица и граждани;

5. осигуряват извършването на информационно-аналитична и прогностична дейност за противодействие на тероризма;

6. приемат, съответно утвърждават планове за противодействие на тероризма за изпълнение на задълженията им, предвидени в Националния план за противодействие на тероризма;

7. осъществяват контрол върху изпълнението на дейностите за противодействие на тероризма в съответствие със законовите си правомощия;

8. осигуряват подготовка на служители, отговарящи по въпросите на сигурността и противодействието на радикализацията и тероризма;

9. осигуряват провеждането на тренировки и учения за противодействие на тероризма;

10. организират поддържането на изготвяните от тях планове в актуално състояние.

Чл. 17. (1) Министър-председателят със заповед създава Национален оперативен щаб за управление на силите и средствата за противодействие на тероризма. Със заповедта поименно се определят членовете на щаба.

(2) Министърът на вътрешните работи е ръководител на Националния оперативен щаб и го представлява.

(3) В състава на Националния оперативен щаб се включват: министри, заместник-министри, ръководители на ведомства или техни заместници, главният прокурор или определен от него заместник на главния прокурор и други длъжностни лица, представляващи институции, които имат задължения за изпълнението на националния план по чл. 6, т. 3.

(4) При съществуваща конкретна заплаха от терористичен акт или при извършен терористичен акт ръководителят на Националния оперативен щаб въвежда Националния план за противодействие на тероризма.

(5) Националният оперативен щаб осъществява координацията и ръководството на национално ниво на дейностите при конкретна заплаха от терористичен акт и при преодоляване на последиците при извършен терористичен акт.

(6) Националният оперативен щаб:

1. извършва анализ и оценка на обстановката при заплаха или извършен терористичен акт;
2. осъществява контрол върху изпълнението на задачите и мерките;
3. информира чрез средствата за масово осведомяване населението за предприеманите действия за ограничаване и преодоляване и за необходимите предпазни мерки и действия;
4. докладва на министър-председателя, на президента на Република България и на председателя на Народното събрание за хода на провежданите мероприятия;
5. извършва и други дейности, предвидени в Националния план за противодействие на тероризма.

(7) Решенията на Националния оперативен щаб се вземат с квалифицирано мнозинство от две трети от състава.

Глава трета **ПРЕВАНТИВНА ДЕЙНОСТ**

Чл. 18. Превантивната дейност се извършва от компетентните органи с цел намаляване на риска от извършване на тероризъм и включва:

1. анализ и оценка на рисковете, включително оценка на заплаха от терористичен акт и информационна дейност;
2. сътрудничество и обмен на информация с компетентните органи на други държави и международни организации;
3. изготвяне на планове за противодействие на тероризма;

4. прилагане на превантивните мерки по чл. 25;

5. прилагане на мерки, предвидени в действащото законодателство.

Чл. 19. (1) За оценка на заплахата от терористичен акт се прилагат следните нива на заплахата:

1. ниско ниво на заплахата – "Трето ниво";

2. високо ниво на заплахата – "Второ ниво";

3. много високо ниво на заплахата – "Първо ниво".

(2) Критериите за определяне на нивата на заплахата са:

1. за ниско ниво на заплахата – "Трето ниво" – наличната информация и събития предполагат оценка за ниска вероятност за извършване на терористичен акт;

2. за високо ниво на заплахата – "Второ ниво" – значителен брой елементи на заплахата са оценени като налични в страната или в непосредствено съседство и е налице реален риск от извършване на терористичен акт;

3. за много високо ниво на заплахата – "Първо ниво" – всички елементи на заплахата са налични в страната или в непосредствено съседство и е налице висок риск от извършване на терористичен акт.

Чл. 20. (1) За определяне нивото на готовност на компетентните органи за противодействие на тероризма, в зависимост от нивото на заплахата, се определят следните степени на готовност:

1. "Зелена степен" – постоянна готовност;

2. "Жълта степен" – предупреждение;

3. "Оранжева степен" – повишена готовност;

4. "Червена степен" – реагиране.

(2) Мерките, които се прилагат за отделните степени на готовност, са:

1. за "Зелена степен" – превантивна дейност с цел намаляване на риска от извършване на терористичен акт;

2. за "Жълта степен" – наблюдение на конкретни параметри на средата за сигурност и готовност за

прилагане на допълнителни мерки за сигурност;

3. за "Оранжева степен" – привеждане в действие на специфични мерки за сигурност;

4. за "Червена степен" – незабавно въвеждане в действие на планове за противодействие на тероризма.

Чл. 21. В случай на заплаха от терористичен акт ръководителят на Националния оперативен щаб оценява нивото на заплаха и със заповед определя степента на готовност, в която следва да преминат министерства, ведомства, области, общини и обекти.

Чл. 22. (1) Планове по чл. 16, т. 6 се изготвят на национално, областно и общинско ниво и съдържат мерки за:

1. оповестяване и информиране;

2. координиране на действията на компетентните държавни и местни органи;

3. реагиране и управление на силите и средствата за предотвратяване и пресичане на извършването на терористичен акт;

4. разпределението на задълженията и отговорните органи и лица за изпълнение на предвидените мерки;

5. преодоляване на последиците при извършен терористичен акт.

(2) Областният управител организира разработването на областен план за противодействие на тероризма и го утвърждава след съгласуване с директорите на съответната териториална дирекция на ДАНС и съответната областна дирекция на МВР.

(3) Кметът организира разработването на общински план за противодействие на тероризма и го внася за приемане от общинския съвет след съгласуване с директорите на съответната териториална дирекция на ДАНС и на съответната областна дирекция на МВР.

(4) Планове по чл. 16, т. 6, с изключение на планове на Държавна агенция "Разузнаване", Националната служба за охрана и служба "Военна информация" към министъра на отбраната, се съгласуват с МВР и ДАНС.

(5) Ръководителите на стратегическите обекти, които са от значение за националната сигурност, изготвят планове за действие при заплаха от терористичен акт или при извършен терористичен акт, които се съгласуват с МВР и ДАНС, с изключение на планове за стратегическите обекти на Държавна агенция "Разузнаване", Националната служба за охрана и служба "Военна информация" към министъра на отбраната. В планове задължително се включват мерки за информационна защита.

Чл. 23. (1) Собственици и ползватели на сгради и съоръжения за обществено обслужване, представляващи строежи първа, втора и трета категория по чл. 137 от Закона за устройство на територията,

както и институции в предучилищно, училищно и висше образование и детски ясли от по-ниска категория разработват и прилагат мерки за противодействие на тероризма.

(2) Видовете обекти по ал. 1, минималните изисквания към мерките и редът за упражняване на контрол се определят с наредба, издадена от министъра на вътрешните работи и председателя на ДАНС.

Чл. 24. (1) По отношение на лице, за което са налице данни, от които може да се направи обосновано предположение, че осъществява дейност, представляваща заплаха от тероризъм, може да се прилагат превантивни мерки.

(2) Мярката по ал. 1 се взема с цел да се предотврати участието на лицето в тероризъм, както и да се предотврати опасността от извършване на терористичен акт.

Чл. 25. (1) Превантивните мерки са:

1. забрана за промяна на местоживеенето без разрешение;
2. забрана за напускане на страната без разрешение;
3. забрана за посещаване на определени места, райони и обекти без разрешение;
4. забрана за напускане на определено населено място без разрешение;
5. забрана за осъществяване на контакт с определени лица без разрешение;
6. периодично явяване в районно управление на МВР и подписване пред полицейски служител;
7. отнемане на паспорти или заместващи ги документи и забрана за издаване на нови.

(2) Периодичността на явяването по ал. 1, т. 6 се определя от органа, издал заповедта за прилагане на мярката, но не може да е по-голяма от веднъж седмично.

(3) Ръководителят на структурата, която осъществява контрола по изпълнение на мярката по ал. 1, т. 6, уведомява съответното структурно звено на ДАНС за всяко явяване или неявяване на лицето.

(4) Отнетите документи по ал. 1, т. 7 се съхраняват от органа, който контролира изпълнението на мярката, до отпадането ѝ, като за това незабавно се уведомява писмено съответната структура на МВР, издала документа.

Чл. 26. (1) Превантивните мерки по чл. 25, ал. 1 се прилагат с мотивирана заповед на председателя на ДАНС или на главния секретар на МВР.

(2) Предложение за издаване на заповеди по ал. 1 могат да правят ръководителите на основни структури на МВР и ДАНС, осъществяващи оперативно-издирвателна дейност, като в него задължително се

съдържат:

1. правното основание и целта, за която е необходимо прилагането на мярката;
2. данни за лицето, спрямо което да се прилагат мерките;
3. мерките, които е необходимо да бъдат прилагани;
4. предложение за срока на прилагане на мерките;
5. пълно и изчерпателно посочване на фактите и обстоятелствата за налагането на мярката;
6. предложение за осъществяването на контрол по изпълнението на мярката.

(3) Заповедта по ал. 1 задължително съдържа:

1. наименование на органа, който я издава;
2. данни за лицето, спрямо което се прилага мярката;
3. фактически и правни основания за издаване на заповедта;
4. мерките, които се прилагат;
5. органа, който ще контролира изпълнението на мярката;
6. срока, за който се прилага мярката, и мотиви, които да обосноват продължителността му;
7. пред кой орган и в какъв срок заповедта може да се обжалва;
8. дата на издаването и подпис на лицето, издало заповедта.

(4) Фактическите основания за прилагане на конкретна превантивна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

(5) Органът, издал заповедта по ал. 1, я изпраща по служебен път на органа, който е определен да контролира изпълнението на мярката. Контролиращият орган незабавно връчва заповедта на лицето, спрямо което е взета мярката.

Чл. 27. (1) Заповедите по чл. 26, ал. 1 подлежат на незабавно изпълнение и могат да се обжалват пред Върховния административен съд.

(2) Жалбата се подава чрез органа, който я е издал, в 7-дневен срок от получаване на заповедта.

(3) Жалбата срещу заповед по ал. 1 не спира изпълнението ѝ.

(4) Съдията-докладчик насрочва делото в срок до 14 дни от постъпване на жалбата в съда.

(5) Съдът разглежда делото в състав от трима съдии в открито заседание с участието на лицето, спрямо което е взета мярка, и на органа, издал заповедта. Явяването на лицето се осигурява от органа, издал заповедта. Делото се разглежда в отсъствие на лицето, ако заяви, че не желае да се яви.

(6) Съдът проверява редовността и допустимостта на жалбата. Когато бъде констатирана нередовност, съдът дава възможност на страната за отстраняването ѝ в съдебното заседание.

(7) Когато нередовността не бъде отстранена или жалбата е недопустима, съдът прекратява делото с определение, което е окончателно.

(8) Отговор по жалбата и доказателства могат да се представят в съдебното заседание.

(9) Съдът се произнася незабавно с решение, което е окончателно.

(10) За неуредените в ал. 1 – 9 въпроси се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс.

Чл. 28. (1) Срокът за прилагане на превантивните мерки по чл. 25, ал. 1 е до 6 месеца.

(2) В случай на необходимост срокът по ал. 1 може да бъде продължен по реда на чл. 26, но с не повече от три месеца.

Чл. 29. (1) Органът, издал заповедта за прилагане на превантивната мярка, се произнася писмено и мотивирано в срок 24 часа по искане на лицето за:

1. разрешение по чл. 25, ал. 1, т. 1 – 5;

2. отмяна на мярката.

(2) Отказът по ал. 1, т. 1 подлежи на обжалване в тридневен срок от получаването му пред Върховния административен съд. Съдът незабавно разглежда жалбата в тричленен състав в закрито заседание и се произнася с определение.

(3) Отказът по ал. 1, т. 2 подлежи на обжалване по реда на чл. 27.

(4) Когато съдът потвърди отказа за даване на разрешение, ново искане може да се прави само при промяна в обстоятелствата.

(5) Когато съдът потвърди отказа за отмяна на мярката, ново искане в тримесечен срок е недопустимо.

Чл. 30. (1) Прилагането на превантивната мярка се преустановява, когато:

1. срокът на мярката е изтекъл;

2. нуждата от мярката е отпаднала.

(2) В случаите по ал. 1, т. 2 съответният орган по чл. 26, ал. 1 издава заповед за отмяна на мярката.

(3) В случаите по ал. 1 органът, издал заповедта за прилагане на превантивната мярка, служебно уведомява лицето, на което е наложена мярката, за преустановяването.

Чл. 31. (1) Спазването на прилаганите превантивни мерки се контролира от структурите на МВР и ДАНС съгласно посоченото в заповедта по чл. 26, ал. 1.

(2) Редът за осъществяване на взаимодействието между структурите, за упражняването на контрола и за съхранението и унищожаването на преписките по прилагането на превантивните мерки по чл. 25, ал. 1 се определя с наредба, издадена от министъра на вътрешните работи и председателя на ДАНС.

Чл. 32. (1) При установяване на интернет страници, чието съдържание подбужда към тероризъм или чрез което се разпространяват познания за извършване на тероризъм, МВР и ДАНС могат да подадат искане до председателя на Специализирания наказателен съд да постанови всички предприятия, предоставящи електронни съобщителни мрежи и/или услуги, да спрат достъпа до тези интернет страници.

(2) Искането по ал. 1 се подава от министъра на вътрешните работи или оправомощен от него заместник-министър или от председателя на ДАНС или оправомощен от него заместник-председател и съдържа информация относно интернет страницата, достъпът до която да бъде спрян, както и мотиви за спирането му.

(3) Председателят на Специализирания наказателен съд или оправомощен от него заместник-председател се произнася по искането в срок до 24 часа от получаването му, като незабавно изпраща акта си на органите по ал. 1.

(4) Издадените от съда разпореждания за спиране на достъпа до интернет страниците по ал. 1 се публикуват незабавно след получаването им на официалните интернет страници на МВР и ДАНС.

(5) Предприятията, предоставящи електронни съобщителни мрежи и/или услуги, са длъжни да спрат достъпа до съответните интернет страници незабавно след публикуване на разпореждането по реда на ал. 4.

(6) Интернет страниците по ал. 1, достъпът до които е спрян, се проверяват на всеки три месеца

съответно от МВР и ДАНС.

(7) В случаите по ал. 6, когато се установи, че съдържанието, подбуждащо към тероризъм или разпространяващо познания за извършване на тероризъм, е заличено, МВР и ДАНС уведомяват органа, издал разпореждането за спиране на достъпа.

(8) В случаите по ал. 7 председателят на Специализирания наказателен съд или оправомощен от него заместник-председател разрешава достъпа до съответните интернет страници, за което уведомява в срок от 24 часа МВР и ДАНС.

(9) Разрешението по ал. 8 се публикува по реда на ал. 4.

Чл. 33. Когато са налице данни, от които може да се направи обосновано предположение, че юридическо лице е свързано с подготовката, подпомагането или извършването на тероризъм, то може да бъде прекратено по ред, предвиден със закон.

Чл. 34. Народното събрание чрез постоянна комисия осъществява парламентарен контрол върху процедурите по налагане и прилагане на превантивните мерки по чл. 25.

Глава четвърта

ПРОВЕЖДАНЕ НА АНТИТЕРОРИСТИЧНА ОПЕРАЦИЯ. ИЗВЪНРЕДНО ПОЛОЖЕНИЕ

Раздел I

Провеждане на антитерористична операция

Чл. 35. (1) При наличие на данни за конкретна заплаха от терористичен акт или при извършен терористичен акт може да се проведе съответстваща на заплахата или акта антитерористична операция.

(2) Алинея 1 се прилага и в случаите, когато възникне опасност от употреба на оръжие за масово унищожение на територията на Република България с цел извършване на терористичен акт.

(3) Ръководителят на Националния оперативен щаб незабавно уведомява министър-председателя, президента на републиката и председателя на Народното събрание за предприетите действия по ал. 1 и 2.

Чл. 36. (1) Антитерористичната операция се провежда със заповед на ръководителя на Националния оперативен щаб, в която се определят ръководителят на операцията, границите на зоната на операцията и началото на операцията.

(2) Ръководителят на Националния оперативен щаб незабавно със заповед прекратява операцията по ал. 1 след отпадане на заплахата от терористичен акт или на опасността за живота и здравето на хората в случай на извършен терористичен акт.

Чл. 37. (1) Ръководителят на антитерористичната операция:

1. осъществява общото ръководство на операцията;

2. със заповед назначава свой заместник и отговорни длъжностни лица;

3. определя състава на силите и средствата, необходими за провеждане на операцията;

4. определя обхвата на приложимите мерки и временни ограничения при провеждането на антитерористичната операция и органите, които ще ги прилагат;

5. създава временен оперативен щаб за координиране на действията на участниците в операцията на място, определя структурата и процедурите в оперативния щаб, както и непосредствените задачи на участващите в операцията;

6. издава разпореждания, които са задължителни за всички лица, включени в състава за изпълнение на операцията; когато разпорежданията са издадени устно, се съставя писмен протокол;

7. определя лицата за водене на преговори при задържане на заложници след решение на Националния оперативен щаб;

8. след приключване на операцията за противодействие на тероризма организира изготвянето на отчет и анализ за извършените в щаба дейности и го представя на ръководителя на Националния оперативен щаб;

9. изпълнява и други задачи и дейности, предвидени в плановете за противодействие на тероризма и в нормативните актове.

(2) Ръководителят на антитерористичната операция информира министъра на вътрешните работи за изпълнението на операцията.

Чл. 38. (1) В зоната на антитерористичната операция могат да се ограничават отделни права на гражданите чрез прилагане на мерки и временни ограничения по чл. 39.

(2) В зоната на антитерористичната операция всяко лице е длъжно:

1. да понесе ограниченията и да изпълни задълженията във връзка с мерките, приложени от органите по чл. 39, ал. 1;

2. да оказва съдействие, да не пречи и да не възпрепятства органите, участващи в операцията;

3. да предостави комуникационни, съобщителни и други технически средства;

4. да допусне влизането на органите, участващи в операцията, и разполагането на специална техника, извършване на теренни преустройства, разчистване, отстраняване, унищожаване или повреждане на имущество, съоръжения и насаждения;

5. да предостави незабавно на органите, участващи в операцията, всяка известна му информация,

свързана със заплахата от тероризъм или с извършения терористичен акт.

(3) Средствата за масово осведомяване при поискване от ръководителя на операцията или от определен от него служител предават незабавно и без изменение съдържанието и смисъла на информацията, необходима за осведомяването на обществеността. Информацията се предава безвъзмездно.

(4) Информацията, която се разпространява чрез средствата за масово осведомяване по време на антитерористична операция, не може да съдържа данни, разкриващи специални техники и тактики на операцията, самоличността на лицата, участващи в операцията, както и други данни, които могат да попречат на провеждането на операцията или да застрашат живота и здравето на хората и на лицата, които подпомагат извършването на операцията.

Чл. 39. (1) В зоната на антитерористичната операция органите на МВР, военнослужещите от въоръжените сили и определените по чл. 37, ал. 1, т. 4 органи, в рамките на своята компетентност, имат право да прилагат следните мерки и временни ограничения:

1. проверка за самоличност на лицата;
2. задържане на лице при невъзможност да се установи самоличността му; при задържане от други органи се уведомяват полицейските органи на МВР и лицето им се предава;
3. задържане на лица, които възпрепятстват изпълнението на мерките при провеждането на операцията; при задържане от други органи се уведомяват полицейските органи на МВР и лицето им се предава;
4. доброволно или принудително извеждане на лица;
5. преместване на превозни средства;
6. усиляне на охраната на стратегически обекти от значение за националната сигурност и на обекти на критичната инфраструктура;
7. използване на превозни средства на организации, независимо чия собственост са, с изключение на превозните средства, ползващи се със специален статут по силата на международен договор, ратифициран и влязъл в сила за Република България, а в спешни случаи – и на превозни средства, принадлежащи на физически лица, за превозване на лица, нуждаещи се от спешна медицинска помощ в лечебните заведения за болнична помощ, както и за преследване на лица, когато забавянето може да застраши човешки живот или здраве;
8. спиране на производства и дейности, в които се използват взривни, радиоактивни, химически и биологично опасни вещества;
9. ползване или прекъсване на комуникационни връзки;
10. извеждане на лица, живеещи на територията, в която се провежда операцията, и настаняването им

на безопасни места;

11. провеждане на санитарно-епидемиологични, ветеринарни и други мерки;

12. спиране или отклоняване на движението на превозни средства и пешеходци по улиците в определени участъци или в цялата зона;

13. осигуряване на достъп на лицата, участващи в операцията, до жилищни, производствени и други сгради и помещения на физически и юридически лица;

14. проверка на физическите лица и техните вещи при влизане и излизане от зоната, в която се провежда операцията;

15. проверка на превозните средства и на превозваните в тях вещи, включително чрез използване на технически средства, при влизане и излизане от зоната, в която се провежда операцията;

16. ограничаване или забрана на носенето или продажбата на оръжия, боеприпаси, взривни вещества, пиротехнически изделия;

17. отстраняване на лица, осъществяващи частна охранителна дейност, и осъществяване на охранителната дейност от компетентните органи;

18. спиране на дейността на институциите в предучилищно, училищно и висше образование и в детските ясли;

19. прекратяване на митинги, събрания или манифестации, тържества, културни и спортни прояви, ритуали или религиозни обреди.

(2) Органите на МВР и военнослужещите от въоръжените сили, осъществяващи операцията, в зоната на операцията имат право да:

1. използват тактически действия и мерки по всяко време на денонощието с цел запазване живота на лицата, намиращи се в зоната на операцията;

2. разгръщат незабавно център и да разполагат индивидуално оборудване за ядрена, химическа и бактериологична защита.

(3) В зоната на операцията се реализира независима автономна и защитена комуникационна свързаност, която да гарантира на участниците координираност и безопасност.

(4) В зоната на операцията доставчиците на информационни и телекомуникационни услуги са длъжни да управляват техническите си средства в съответствие с указания и препоръки, дадени от ръководителя на операцията.

(5) Технически и/или комуникационни средства в зоната на операцията, включително носителите на информацията, съдържаща се в тях, могат да се изземват, ограничават (физически, комуникационно или информационно) и/или да се унищожават при необходимост от предпазване на живота и здравето на населението или на длъжностни лица, участващи в операцията.

(6) Частните охранителни структури, изпълняващи охранителна дейност в зоната на операцията, изпълняват разпореждания на ръководителя на операцията или определено от него длъжностно лице.

(7) Предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги по разпореждане на компетентните органи, временно ограничават ползването на електронни съобщителни услуги от определен потребител.

Раздел II

Извънредно положение при извършен терористичен акт

Чл. 40. (1) При извършване на терористичен акт на територията на страната, от което са настъпили смърт или увреждане на здравето на мнозина, имуществени вреди или вреди за икономиката в особено големи размери, или значителни последици за околната среда, свързани със замърсяване на почвата, водата или въздуха с химически, биологически или радиоактивни вещества и материали, на цялата или на част от територията на страната, може да се обяви извънредно положение.

(2) Извънредното положение по този закон се обявява, съответно отменя с решение на Народното събрание или с указ на президента по установения в Конституцията ред.

(3) Обявяването на извънредно положение се оповестява чрез средствата за масово осведомяване.

(4) За начало на извънредното положение се приемат часът и денят на обявяването му, а за край – часът и денят на неговото отменяне.

(5) При обявено извънредно положение, освен мерките и ограниченията по чл. 39, с решение на Министерския съвет държавните органи и въоръжените сили могат да:

1. охраняват обекти, застрашени от тероризъм;

2. ограничават или забраняват полети на граждански въздухоплавателни средства и да въвеждат особен режим на корабоплаване в териториалното море и вътрешните морски води на страната;

3. забраняват преминаването през държавната граница на Република България;

4. ограничават движението по основни пътни артерии;

5. ограничават движението на железопътния транспорт и да установяват контрол върху пътниците и товарите;

6. ограничават свободното придвижване и да установяват контрол върху гражданите и превозните средства;

7. контролират обектите от критичната инфраструктура на страната;

8. ограничават или забраняват достъпа до държавни учреждения;

9. забраняват провеждането на събрания, митинги и манифестации.

Чл. 41. (1) При обявяване на извънредно положение по реда на чл. 40 предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги:

1. осигуряват възможност за осъществяване на електронни съобщения;

2. осигуряват на компетентните органи достъп до мрежата и/или предоставяните услуги, както и възможност за безвъзмездно ползване на електронни съобщения чрез мрежата;

3. временно прекъсват работата на електронните съобщителни мрежи по разпореждане на компетентните органи.

(2) Предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, използват и поддържат в готовност електронните съобщителни мрежи за осигуряване на електронни съобщения.

(3) Условието и редът за осигуряване на електронни съобщения при обявяване на режим извънредно положение по смисъла на този закон се определят от Министерския съвет по предложение на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията съгласувано със съответните компетентни органи.

Глава пета

ФИНАНСОВО-РЕСУРСНО ОСИГУРЯВАНЕ. ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ВРЕДИ

Чл. 42. (1) За осигуряване изпълнението на задачи във връзка с противодействие на тероризма МВР, ДАНС и Министерството на отбраната изграждат и поддържат необходимите за целта материални средства.

(2) Разходите, извършени от органите по чл. 5, ал. 1 за допълнително привлечените сили и средства при провеждане на антитерористична операция или при обявено извънредно положение, се възстановяват от държавния бюджет.

(3) Финансовите средства за осигуряване на дейностите по ал. 1 и 2 се предвиждат в централния бюджет със закона за държавния бюджет за съответната година и се предоставят с акт на Министерския съвет по предложение на съответния първостепенен разпоредител с бюджет.

Чл. 43. (1) Всяко лице, с изключение на подготвящите, извършващите или извършилите тероризъм и подбудителите и помагачите, има право на обезщетение за реално причинените имуществени вреди при или по повод извършване на нормативно установените действия по този закон за предотвратяване и пресичане на заплахата от терористичен акт или за преодоляване на последиците от терористичен акт.

(2) Финансовите средства за обезщетенията по ал. 1 се предвиждат в централния бюджет със закона за държавния бюджет за съответната година и се предоставят с акт на Министерския съвет.

(3) Условието и редът за предоставяне на обезщетение по ал. 1 се определят с постановление на Министерския съвет.

Глава шеста

КОНТРОЛ. АДМИНИСТРАТИВНОНАКАЗАТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Раздел I

Контрол

Чл. 44. (1) Органи, определени от министъра на вътрешните работи и от председателя на ДАНС, извършват проверка в обектите по чл. 23, ал. 1 след писмено уведомяване на ръководителя на съответния обект.

(2) Ръководителите на обектите, подлежащи на проверка, са длъжни да осигурят достъп на органите по ал. 1 и да им оказват съдействие при изпълнение на служебните им задължения.

Чл. 45. (1) При извършване на проверка органите по чл. 44, ал. 1 са длъжни да:

1. се легитимират със служебна карта и заповед за извършване на проверката;
2. отразяват точно резултатите от проверката;
3. не разпространяват информация, станала им известна при или по повод извършване на проверката.

(2) При извършване на проверката длъжностните лица имат право да изискват само документи, сведения и справки, свързани с изпълнение на задълженията по чл. 23.

(3) За извършената проверка се съставя протокол.

Чл. 46. (1) За предотвратяване и преустановяване на нарушенията, както и за предотвратяване и отстраняване на негативните последици от тях органите по чл. 44, ал. 1 могат да дават задължителни разпореждания за предотвратяване на нарушения по този закон, като разпорежданията подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(2) Разпорежданията по ал. 1 подлежат на незабавно изпълнение, освен ако съдът не постанови друго.

Раздел II

Административнонаказателни разпоредби

Чл. 47. (1) Който наруши този закон, наложените мерки и ограничения или не изпълни разпореждане на орган на власт, издадено по този закон, се наказва с глоба от 500 до 2000 лв. или с имуществена санкция от 3000 до 10 000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание.

(2) Длъжностно лице, което не изпълни задължение, възложено му с този закон или с издаден въз основа на него подзаконов нормативен акт, се наказва с глоба от 1000 до 5000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание.

Чл. 48. (1) Актовете за установяване на нарушения по този закон се съставят от органите по чл. 44, ал. 1, както и от органи, определени от министъра на отбраната.

(2) Наказателните постановления се издават от министъра на вътрешните работи, от министъра на отбраната и от председателя на ДАНС или от оправомощени от тях длъжностни лица.

(3) Установяването на нарушенията, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на Закона за административните нарушения и наказания.

ДОПЪЛНИТЕЛНА РАЗПОРЕДБА

§ 1. По смисъла на този закон:

1. "Тероризъм" е всяко престъпление по чл. 108а, ал. 1 – 4, ал. 6 и 7, чл. 109, ал. 3, чл. 110, ал. 1, предложение шесто и ал. 2, чл. 308, ал. 3, т. 1 и чл. 320, ал. 2 от Наказателния кодекс.

2. "Терористичен акт" е акт, с който се осъществява тероризъм.

3. "Антитерористична операция" са съгласувани по цел, време, място и задачи действия, провеждани под единно ръководство за предотвратяване и/или пресичане на терористичен акт или за преодоляване на последиците от извършен терористичен акт.

4. "Граница на зона на операция" е териториален обхват от наземно, водно или въздушно пространство на Република България, включително намиращите се на територията му сгради, съоръжения, превозни средства, плавателни съдове или въздухоплавателни средства, в рамките на които се извършва антитерористичната операция.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 2. (1) Наредбата по чл. 23, ал. 2 се издава в срок до 6 месеца от влизането в сила на закона.

(2) Мерките по чл. 23, ал. 1 се изготвят от задължените лица в срок до 4 месеца от влизането в сила на наредбата по ал. 1.

§ 3. В Закона за българското гражданство (обн., ДВ, бр. 136 от 1998 г.; изм., бр. 41 от 2001 г., бр. 54 от 2002 г., бр. 52 и 109 от 2007 г., бр. 74 и 82 от 2009 г., бр. 33 от 2010 г., бр. 11 и 21 от 2012 г., бр. 16, 66, 68 и

108 от 2013 г., бр. 98 от 2014 г. и бр. 14 и 22 от 2015 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 22 ал. 2 се изменя така:

"(2) Отмяната на натурализацията е допустима само до изтичане на 10 години от придобиване на българското гражданство освен в случаите, когато данните и фактите по ал. 1, т. 1 и 2 се отнасят до участие на лицето в тероризъм, и при условие че лицето не остава без гражданство."

2. В чл. 35:

а) в ал. 1 се създава т. 7:

"7. един месец – по предложенията за отмяна на натурализацията или за лишаване от българско гражданство, когато данните и фактите по чл. 22, ал. 1, т. 1 и 2 се отнасят до участие на лицето в тероризъм или влязлата в сила присъда е за престъпления по чл. 108а, ал. 1 – 4, ал. 6 и 7, чл. 109, ал. 3, чл. 110, ал. 1, предложение шесто и по чл. 110, ал. 2 от Наказателния кодекс";

б) в ал. 3 се създава т. 6:

"6. по ал. 1, т. 7 – не по-късно от 20 дни преди изтичането на срока – за Министерството на вътрешните работи, съответно 10 дни преди изтичането на срока – за Държавна агенция "Национална сигурност"."

§ 4. В Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" (обн., ДВ, бр. 109 от 2007 г.; изм., бр. 69 и 94 от 2008 г., бр. 22, 35, 42, 82 и 93 от 2009 г., бр. 16, 80 и 97 от 2010 г., бр. 9 и 100 от 2011 г., бр. 38 от 2012 г., бр. 15, 30, 52, 65 и 71 от 2013 г., бр. 53 от 2014 г., бр.14, 24 и 61 от 2015 г. и бр. 15 от 2016 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 3 се създава ал. 5:

"(5) Взаимодействието между Държавна агенция "Национална сигурност" и други държавни органи може да се осъществява въз основа на съвместни инструкции."

2. В чл. 123, ал. 2 се създава нова т. 3:

"3. задържат лица, за които имат данни, че са извършили описаните в чл. 4, ал. 1, т. 11 или 13 посегателства, осъществяващи състав на престъпление;"

3. Създава се чл. 124б:

"Чл. 124б. (1) Органите на агенцията, оправомощени със заповед на председателя на агенцията, могат да задържат за срок до 24 часа лице, за което има данни, че е извършило престъпление, свързано с някоя от дейностите по чл. 4, ал. 1, т. 11 или 13.

(2) За задържането по ал. 1 се издава писмена заповед за задържане, в която се посочват:

1. името, длъжността и местоработата на органа, издал заповедта;
2. фактическите и правните основания за задържането;
3. данни, индивидуализиращи задържаното лице;
4. датата и часът на задържането;
5. ограничаването на правата на лицето по ал. 6;
6. правото му:
  - а) да обжалва пред съда законността на задържането;
  - б) на адвокатска защита от момента на задържането;
  - в) на медицинска помощ;
  - г) на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане;
  - д) да се свърже с консулските власти на съответната държава, в случай че не е български гражданин;
  - е) да ползва преводач, в случай че не разбира български език.

(3) Задържаното лице попълва декларация, че е запознато с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 2, т. 6, букви "б" – "е". Заповедта се подписва от органа и от задържаното лице. Отказът или невъзможността на задържаното лице да подпише заповедта се удостоверява с подписа на един свидетел.

(4) Заповедта за задържане се вписва в специален регистър.

(5) Копие от заповедта се връчва на задържаното лице срещу подпис.

(6) На задържаното лице не могат да му бъдат ограничавани други права освен правото на свободно придвижване.

(7) Когато задържаното лице не владее български език, то незабавно се информира за основанията за задържането му на разбираем за него език.

(8) От момента на задържането му лицето има право на защитник.

(9) За задържането съответният орган е длъжен незабавно да уведоми лице, посочено от задържания.

(10) Задържаното лице може да бъде настанено в помещение за настаняване на задържани лица в структурите на Министерството на вътрешните работи и спрямо него могат да се вземат мерки за лична сигурност, ако поведението му и целите на задържането налагат това, за което се издава писмена заповед.

(11) Конвоирането на задържаното лице до помещенията за настаняване на задържани лица се осъществява от полицейските органи на Министерството на вътрешните работи по реда, предвиден с инструкцията по чл. 3, ал. 5.

(12) Задържаното лице има право да обжалва пред съда законността на задържането. Съдът се произнася по жалбата незабавно.

(13) За отвеждане на задържаното лице в определеното за настаняване на задържани лица място органите на агенцията издават писмена заповед.

(14) Органите на агенцията са длъжни незабавно да освободят лицето, когато основанието за задържането е отпаднало."

4. Създава се чл. 125б:

"Чл. 125б. (1) В случаите по чл. 124б и 125 органите на агенцията могат да извършват обиск на лице.

(2) Обиск може да бъде извършен само от лице, което принадлежи към пола на обискирания, и по начин, който не уронва неговата чест и достойнство.

(3) За всеки извършен обиск органът на агенцията съставя протокол.

(4) Протоколът по ал. 3 се подписва от органа на агенцията, от един свидетел и от съответното лице, на което се предоставя екземпляр от него."

5. Създава се чл. 125в:

"Чл. 125в. (1) За осъществяване на дейностите по чл. 4, ал. 1, т. 11 или 13 органите на агенцията могат да провеждат интервю с незаконно влезли на територията на страната чужденци или пребиваващи без законово основание на територията на страната чужденци.

(2) За провеждането на интервюто се съставя протокол.

(3) На интервюто може да се прави звукозапис и видеозапис, което се отразява в протокола по ал. 2. При започване на интервюто чужденецът се уведомява за осъществяването на аудио- или аудио-визуално записване.

(4) Интервюто се провежда с участието на преводач на разбираем за чужденеца език. Когато чужденецът е глух или нем, интервюто се провежда с участието на тълковник.

(5) Протоколът се прочита на чужденеца и се подписва от него, от преводача, съответно от тълковника и от интервюиращия орган. Отказът на чужденеца да подпише протокола от интервюто се удостоверява с подписите на двама свидетели."

6. В чл. 128 ал. 2 и 3 се отменят.

7. Създава се чл. 128а:

"Чл. 128а. (1) Органите на агенцията могат да призовават в служебните помещения граждани за изпълнение на определените им с този закон правомощия.

(2) Органите на агенцията писмено уведомяват гражданите за призоваването. В съобщението изрично се посочват целта на призоваването, часът и мястото на явяване.

(3) В неотложни случаи призоваването може да се извършва по телефон, телекс или факс. Призоваването по телефон или факс се удостоверява писмено от длъжностното лице, което го е извършило, а по телекс – с писмено потвърждаване за полученото съобщение.

(4) За призоваването задължително се изготвя протокол."

8. Създава се чл. 133а:

"Чл. 133а. (1) Който без уважителни причини не се яви в местата по чл. 128а, ал. 1, след като е редовно призован, се наказва с глоба от 100 до 300 лв.

(2) При повторно неявяване без уважителни причини се налага глоба в двоен размер."

§ 5. В Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България (обн., ДВ, бр. 35 от 2009 г.; изм., бр. 74, 82, 93 и 99 от 2009 г., бр. 16, 88, 98 и 101 от 2010 г., бр. 23, 48, 99 и 100 от 2011 г., бр. 20, 33 и 38 от 2012 г., бр. 15, 66 и 68 от 2013 г., бр. 1 и 98 от 2014 г., бр. 14, 24, 61, 79 и 88 от 2015 г. и бр. 13, 17, 50, 81 и 98 от 2016 г.) в чл. 57 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1:

а) в т. 1 думата "международен" се заличава;

б) в т. 2 думите "участие в" се заличават и думите "в операции за пресичане на терористични действия" се заменят с "провеждане на специални операции за противодействие на тероризма и преодоляване на последиците от тероризъм".

2. В ал. 2 накрая се добавя "и със Закона за противодействие на тероризма".

§ 6. В Закона за убежището и бежанците (обн., ДВ, бр. 54 от 2002 г.; изм. и доп., бр. 31 от 2005 г., бр. 30 от 2006 г., бр. 52 и 109 от 2007 г., бр. 82 от 2009 г., бр. 39 от 2011 г., бр. 15 и 66 от 2013 г., бр. 98 от 2014 г., бр. 80 и 101 от 2015 г. и бр. 33 и 97 от 2016 г.) в чл. 78 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 6:

"(6) Когато новите данни, даващи основание за отнемане или прекратяване на международната закрила, съдържат сериозни основания да се предполага, че чужденецът е бил съпричастен или е съпричастен към тероризъм, срокът за вземане на решението от председателя на Държавната агенция за бежанците е до един месец от образуване на производството."

2. Досегашната ал. 6 става ал. 7.

§ 7. В Закона за чужденците в Република България (обн., ДВ, бр. 153 от 1998 г.; изм., бр. 70 от 1999 г., бр. 42 и 112 от 2001 г., бр. 45 и 54 от 2002 г., бр. 37 и 103 от 2003 г., бр. 37 и 70 от 2004 г., бр. 11, 63 и 88 от 2005 г., бр. 30 и 82 от 2006 г., бр. 11, 29, 52, 63 и 109 от 2007 г., бр. 13, 26, 28 и 69 от 2008 г., бр. 12, 32, 36, 74, 82, 93 и 103 от 2009 г., бр. 73 от 2010 г., бр. 9 и 43 от 2011 г., бр. 21 и 44 от 2012 г., бр. 16, 23, 52, 68, 70 и 108 от 2013 г., бр. 53 от 2014 г., бр. 14, 79 и 80 от 2015 г. и бр. 15, 33 и 97 от 2016 г.) се създава чл. 20в:

"Чл. 20в. (1) Органите за граничен контрол и службите за административен контрол на чужденците могат да провеждат интервю с влезлите на територията на Република България чужденци с цел осъществяване на контролна дейност.

(2) За интервюто се изготвя протокол.

(3) Интервю може да се провежда и от други органи по ред, предвиден в закон."

§ 8. В Закона за юридическите лица с нестопанска цел (обн., ДВ, бр. 81 от 2000 г.; изм., бр. 41 и 98 от 2001 г., бр. 25 и 120 от 2002 г., бр. 42, 102 и 105 от 2005 г., бр. 30, 33, 38, 79 и 105 от 2006 г., бр. 42 от 2009 г. и бр. 74 от 2016 г.) в чл. 13 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1, т. 3:

а) създава се нова буква "в":

„в) е включено в списъка по чл. 5 от Закона за мерките срещу финансирането на тероризма или има данни, че осъществява дейност за подпомагане на тероризма;"

б) досегашната буква "в" става буква "г".

2. В ал. 2 след цифрата "3" се поставя запетая и се добавя "букви "а", "б" и "г" и се създава изречение второ: "Решението по ал. 1, т. 3, буква "в" се постановява по иск на главния прокурор на Република България."

3. В ал. 3 накрая се добавя "освен в случаите по ал. 1, т. 3, буква "в".

§ 9. В Закона за специалните разузнавателни средства (обн., ДВ, бр. 95 от 1997 г.; изм., бр. 70 от 1999 г., бр. 49 от 2000 г., бр. 17 от 2003 г., бр. 86 от 2005 г., бр. 45 и 82 от 2006 г., бр. 109 от 2007 г., бр. 43 и 109 от 2008 г., бр. 88, 93 и 103 от 2009 г., бр. 32 и 88 от 2010 г., бр. 1 и 13 от 2011 г., бр. 44 от 2012 г., бр. 17, 52, 70 и 111 от 2013 г., бр. 53 и 107 от 2014 г., бр. 14, 42, 56, 74 и 79 от 2015 г. и бр. 39 и 81 от 2016 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 3, ал. 1 след думите "чл. 308, ал. 2, 3 и 5, изречение второ" се поставя запетая и се добавя "чл. 320, ал. 2".

2. В чл. 10в:

а) досегашният текст става ал. 1 и в нея думите "Закона за отбраната и въоръжените сили" се заменят със "Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, Закона за военното разузнаване";

б) създава се ал. 2:

"(2) Служителите на Министерството на вътрешните работи по ал. 1 се използват за прилагане на специални разузнавателни средства и по искания на структурите на Държавна агенция "Национална сигурност"."

3. В чл. 13:

а) в ал. 3, изречение първо след думата "следовател" се поставя запетая и се добавя "включително и в случаите по ал. 4";

б) създава се нова ал. 4:

"(4) Искането за използване на специални разузнавателни средства за предотвратяване на престъпления по чл. 108а, ал. 1 – 4, ал. 6 и 7, чл. 109, ал. 3, чл. 110, ал. 1, предложение шесто, чл. 110, ал. 2, чл. 308, ал. 3, т. 1 и чл. 320, ал. 2 от Наказателния кодекс се подава от главния прокурор на Република България, председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", председателя на Държавна агенция "Разузнаване", директора на служба "Военна информация" или оправомощени техни заместници и от главния секретар на МВР.";

в) досегашната ал. 4 става ал. 5;

г) досегашната ал. 5 става ал. 6 и в нея думите "ал. 1, 2 и 3" се заменят с "ал. 1 – 4".

4. В чл. 14 се създава ал. 3:

"(3) В случаите по чл. 13, ал. 4 искането за използване на специални разузнавателни средства съдържа информацията относно:

1. посочване на фактите и обстоятелствата, даващи основание да се предполага, че се подготвя, извършва или е извършено тежко умишлено престъпление по чл. 108а, ал. 1 – 4, ал. 6 и 7, чл. 109, ал. 3, чл. 110, ал. 1, предложение шесто, чл. 110, ал. 2, чл. 308, ал. 3, т. 1 и чл. 320, ал. 2 от Наказателния кодекс;

2. установъчни данни на лицата или обектите, спрямо които ще се използват – когато тези данни са налични;

3. срока, за който се иска ползването;

4. оперативните способности, които следва да се приложат;

5. оправомощеното длъжностно лице, което да бъде уведомявано за получените резултати."

5. В чл. 15:

а) създава се нова ал. 2:

"(2) Органите по чл. 13, ал. 4 предоставят искането до председателя на Специализирания наказателен съд или оправомощен от него заместник-председател, който в срок до 24 часа от постъпването му дава писмено разрешение или отказва използването на специални разузнавателни средства, като мотивира акта си.";

б) досегашната ал. 2 става ал. 3;

в) досегашната ал. 3 става ал. 4 и в нея в текста преди т. 1 думите "ал. 1 и 2" се заменят с "ал. 1 и 3, включително и в случаите по чл. 13, ал. 4".

6. В чл. 21:

а) в ал. 1, т. 2 думите "шест месеца" се заменят с "две години";

б) в ал. 2, т. 2 думите "дванадесет месеца" се заменят с "три години".

7. В чл. 22, ал. 2, чл. 23, чл. 25, ал. 5, чл. 26 и чл. 27, ал. 1 думите "чл. 13, ал. 1, 2 или 3" се заменят с "чл. 13, ал. 1 – 4".

8. В чл. 29:

а) в ал. 1, изречение второ думите "чл. 13, ал. 1, 2 или 3" се заменят с "чл. 13, ал. 1 – 4", а в изречения трето и четвърто думите "чл. 13, ал. 2 или 3" се заменят с "чл. 13, ал. 2 – 4";

б) в ал. 3, т. 1 и ал. 7 думите "чл. 13, ал. 1, 2 или 3" се заменят с "чл. 13, ал. 1 – 4".

9. В чл. 31:

а) в ал. 4 и 5 думите "чл. 13, ал. 1, 2 или 3" се заменят с "чл. 13, ал. 1 – 4";

б) в ал. 6 думите "Националната разузнавателна служба" се заменят с "Държавна агенция "Разузнаване".

10. В чл. 32 след думите "доказване на престъпления" се добавя "и за защита на националната сигурност".

§ 10. В Закона за електронните съобщения (обн., ДВ, бр. 41 от 2007 г.; изм., бр. 109 от 2007 г., бр. 36, 43 и 69 от 2008 г., бр. 17, 35, 37, 42; Решение № 3 на Конституционния съд от 2009 г. – бр. 45 от 2009 г.; изм., бр. 82, 89 и 93 от 2009 г., бр. 12, 17, 27 и 97 от 2010 г., бр. 105 от 2011 г., бр. 38, 44 и 82 от 2012 г., бр. 15, 27, 28, 52, 66 и 70 от 2013 г., бр. 11, 53, 61 и 98 от 2014 г., бр. 14 от 2015 г.; Решение № 2 на Конституционния съд от 2015 г. – бр. 23 от 2015 г.; изм., бр., 24, 29, 61 и 79 от 2015 г. и бр. 50, 95 и 97 от 2016 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В глава седма, раздел III се създава чл. 138г:

"Чл. 138г. Предприятията, предоставящи обществени телефонни услуги чрез фиксирани и/или мобилни наземни мрежи, нямат право да регистрират и/или да активират на името на един потребител повече от 10 телефонни номера, чрез които се предоставят предплатени телефонни услуги."

2. В чл. 251г:

а) създава се нова ал. 2:

"(2) Разрешението по ал. 1 се издава в срок до 24 часа от постъпване на мотивираното писмено искане, когато данните по чл. 251б, ал. 1 са необходими за предотвратяване и разкриване на престъпления по чл. 108а, ал. 1 – 4, ал. 6 и 7, чл. 109, ал. 3, чл. 110, ал. 1, предложение шесто, чл. 110, ал. 2, чл. 308, ал. 3, т. 1 и чл. 320, ал. 2 от Наказателния кодекс.";

б) досегашната ал. 2 става ал. 3;

в) досегашната ал. 3 става ал. 4 и в нея думите "Алинея 2" се заменят с "Алинея 3";

г) досегашната ал. 4 става ал. 5 и в нея думите "ал. 1 и 2" се заменят с "ал. 1 и 3";

д) досегашните ал. 5 и 6 стават съответно ал. 6 и 7.

3. Създава се чл. 251г1:

"Чл. 251г.1 (1) В случаите на непосредствена опасност от извършване на престъпление по чл. 108а, ал. 1 – 4, ал. 6 и 7, чл. 109, ал. 3, чл. 110, ал. 1, предложение шесто, чл. 110, ал. 2, чл. 308, ал. 3, т. 1 и чл. 320, ал. 2 от Наказателния кодекс предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, предоставят незабавен достъп до данните по чл. 251б, ал. 1 въз основа на искане на съответния ръководител на структурите по чл. 251в, ал. 1.

(2) Искането по ал. 1 задължително съдържа:

1. правното основание за предоставяне на достъпа;
2. данните, които следва да се отразят в справката;
3. периода, който да обхваща справката;
4. определеното длъжностно лице, на което да се предоставят данните.

(3) Ръководителите на структурите по чл. 251в, ал. 1 уведомяват незабавно органа по чл. 251г, ал. 1 или 3 за осъществения достъп, прилагат искането и излагат мотиви.

(4) Данните по чл. 251б, ал. 1, предоставени по реда на ал. 1, се унищожават незабавно от структурите по чл. 251в, ал. 1, ако в срок от 24 часа бъде постановен отказ от органа по чл. 251г, ал. 1 или 3, за което се уведомява незабавно предприятието, предоставящо обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги.

(5) В случаите по ал. 1 – 3 с разпореждането на органа по чл. 251г, ал. 1 или 3 се потвърждават извършените действия до момента."

4. В чл. 251д навсякъде след думите "251з, ал. 2" се добавя "и на искането по чл. 251г1, ал. 1".

5. В чл. 251е:

а) в ал. 1 навсякъде след думите "разпореждане за достъп" се добавя "или искане по чл. 251г1, ал. 1";

б) в ал. 2, изречение първо думите "чл. 251г, ал. 4, т. 3" се заменят с "чл. 251г, ал. 5, т. 3" и се създава изречение трето: "В случаите по чл. 251г1, ал. 1 данните по чл. 251б, ал. 1 се изпращат незабавно след постъпване в предприятието на искането за достъп.";

в) в ал. 3 думите "чл. 251г, ал. 4, т. 3" се заменят с "чл. 251г, ал. 5, т. 3";

г) в ал. 5 след думите "в разпореждането" се добавя "или в искането по чл. 251г1, ал. 1";

д) в ал. 6 след думите "разпореждането на съдията" се добавя "или искането по чл. 251г1, ал. 1".

6. В чл. 251ж:

а) в ал. 2 думите "чл. 251г, ал. 5" се заменят с "чл. 251г, ал. 6";

б) създава се ал. 3:

"(3) В случаите по чл. 251г1, ал. 4 справка по чл. 251е, ал. 1, независимо дали представлява класифицирана информация, се унищожава незабавно от тричленна комисия в състав, определен от ръководителите на структурите по чл. 251в, ал. 1, за което се изготвя протокол. Протоколът се изпраща незабавно на председателя на съответния съд и се вписва в регистъра по чл. 251г, ал. 6."

7. В чл. 261а, ал. 4, т. 1 думите "чл. 251г, ал. 6" се заменят с "чл. 251г, ал. 7".

8. В чл. 261б, ал. 6 думите "чл. 251г, ал. 6" се заменят с "чл. 251г, ал. 7".

9. В чл. 301, ал. 3 след думите "Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" се поставя запетая и се добавя "по чл. 5 и 7 от Закона за военната полиция", а след думите "на Държавна агенция "Национална сигурност" се поставя запетая и се добавя "на служба "Военна полиция".

§ 11. В Закона за Министерството на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 53 от 2014 г.; изм., бр. 98 и 107 от 2014 г., бр. 14, 24, 56 и 61 от 2015 г. и бр. 81, 97 и 98 от 2016 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. Член 97 се изменя така:

"Чл. 97. (1) При осъществяване на дейността по чл. 6, ал. 1, т. 1 полицейските органи могат да заемат длъжности на прикритие в държавната администрация и юридически лица или служители на тези структури могат да станат служители на прикритие на МВР след назначаването им на служба в министерството.

(2) Служителите на прикритие са служители на МВР с особен статут, които имат правата и задълженията, предвидени в този закон и в съответния закон, приложим за заеманата длъжност по прикриващото правоотношение, осъществяват дейността си при спазване принципите на законност и конспиративност и по начин, който не застрашава прикриването.

(3) За служителите на прикритие не се прилагат изискванията за несъвместимост по други закони, с

изключение на законите, уреждащи устройството и дейността на службите за сигурност и за обществен ред.

(4) Условието и редът за използване на служители на прикритие се уреждат с наредба на Министерския съвет."

2. В чл. 226:

а) в ал. 1, т. 7 се създава буква "к":

"к) неефективност при изпълнение на заеманата длъжност на прикритие – за служители от структури по чл. 97, ал. 1, които са станали служители на прикритие на МВР след назначаването им на служба в министерството.";

б) създава се ал. 8:

"(8) На служителя не се предлага друга длъжност и не се отправя предизвестие по чл. 228 при прекратяване на служебното правоотношение в случаите по ал. 1, т. 7, буква "к"."

3. В чл. 229 думите "буква "а" се заменят с "букви "а" и "к".

4. В чл. 234, ал. 7 думите "букви "а", "д" и "з" се заменят с "букви "а", "д", "з" и "к".

§ 12. (В сила от 28.06.2017 г. - ДВ, бр. 103 от 2016 г.) В Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (обн., ДВ, бр. 73 от 2010 г.; изм., бр. 88 от 2010 г., бр. 26 и 43 от 2011 г., бр. 44 и 73 от 2012 г., бр. 66, 68 и 70 от 2013 г., бр. 53 и 98 от 2014 г., бр. 14, 56, 79, 94 и 95 от 2015 г. и бр. 47 и 81 от 2016 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 11, ал. 2 се създава т. 11:

"11. идентификационни данни за лицата, употребяващи огнестрелни оръжия по чл. 6, ал. 2 и ал. 3, т. 1 и 3 и боеприпаси за тях на стрелбища."

2. В чл. 95а:

а) в ал. 2 след думите "протоколите по ал. 1" се добавя "и идентификационни данни за лицата, употребяващи огнестрелни оръжия по чл. 6, ал. 2 и ал. 3, т. 1 и 3 и боеприпаси за тях";

б) алинея 3 се изменя така:

"(3) Лицата по ал. 1 в срок до 10 работни дни след приключване на месеца представят на директора на ГДНП на МВР или на съответния началник на РУ на МВР, издал разрешението, данни от регистъра по ал. 2 за изтеклия месец по електронен път или на електронен носител.";

в) (в сила от 27.12.2016 г. - ДВ, бр. 103 от 2016 г.) създава се ал. 7:

"(7) Министърът на вътрешните работи определя с наредба условията и реда за предоставяне на данните от регистъра по ал. 2."

§ 13. В 6-месечен срок от влизането в сила на този закон министърът на вътрешните работи издава наредбата по чл. 95а, ал. 7 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия.

§ 14. (1) Потребителите по Закона за електронните съобщения, на чието име са регистрирани и/или активирани повече от 10 телефонни номера, чрез които се предоставят предплатени телефонни услуги, имат право в 6-месечен срок от влизането в сила на този закон да заявят пред предприятието по чл. 138г от Закона за електронните съобщения кои телефонни номера ще продължат да ползват.

(2) В случай че потребители не упражнят правото си в срок, предприятията по чл. 138г от Закона за електронните съобщения са длъжни да деактивират (закрият) всички регистрирани и/или активирани на името на съответния потребител телефонни номера, чрез които се предоставят предплатени телефонни услуги.

§ 15. (1) Предприятията по чл. 138г от Закона за електронните съобщения са длъжни да информират потребителите си на предплатени телефонни услуги за правото им по § 14, както и за последиците от неупражняването му.

(2) Информационната кампания на предприятията по чл. 138г от Закона за електронните съобщения се провежда в 4-месечен срок от влизането в сила на този закон чрез:

1. кратко текстово съобщение или телефонно обаждане и страницата на предприятието в интернет – за предприятията, предоставящи обществени телефонни услуги чрез мобилни наземни мрежи;

2. телефонно обаждане и страницата на предприятието в интернет – за предприятията, предоставящи обществени телефонни услуги чрез фиксирани мрежи.

§ 16. Параграф 12 влиза в сила 6 месеца след обнародването на закона в "Държавен вестник", с изключение на т. 2, буква "в", която влиза в сила от деня на обнародването му.